

[Poul Schlüter.]

det, og derfor vil jeg gerne overdrage hans spørgsmål og hans påstand til finansministeren. Hvis finansministeren vil mene, at henstandshjemmelen kan udvides, sådan at den også gælder et tilfælde som dette, vil jeg da kun hilse det med glæde. Men jeg tvivler på det. Jeg er bange for, at der kun er mulighed for at give henstand i princippet, hvis der er tale om arveafgift i forhold til et personligt firma.

Så siger hr. Bernhard Baunsgaard — og sådan kan jo enhver bedømme tingene — at der er givet væsentlige indrømmelser. Ja, nogle er der givet, men også her vil jeg bede om, at man ser tallene i sammenhæng. Ifølge finanslovsforslaget 1972-73 skulle arveafgifterne indbringe 190 mill. kr. Så kommer finansministeren med et forslag, som sætter dem 65 mill. kr. i vejret, og så får vi nogle indrømmelser i udvalget, som igen sætter dem 12 mill. kr. ned; men slutresultatet bliver dog alligevel en væsentlig forhøjelse. Jeg opfattede i og for sig hr. Bernhard Baunsgaards tale på den måde, at godt og vel halvdelen af de argumenter, han anvendte, nærmest burde føre til det resultat, at han var ængstelig for de skærpede arveafgifter. Men jeg forstår altså, at han bedømmer indrømmelserne sådan, at de kan motivere, at han alligevel stemmer for.

Må jeg sige til finansministeren, at jeg selvfølgelig er glad for, at finansministeren citerer fra min udtalelse til Information, hvor jeg sagde, at behandlingsformen af dette lovforslag var uanstændig. Jeg er ganske klar over, at det ikke vil være muligt for mig eller mit parti, end ikke hvis det lykkes os at opnå 72 underskrifter på kravet om en udsættelse, at forhindre dette lovforslags gennemførelse i det længere løb. Der er nu engang et flertal for det her i salen, og jeg forstår, at det ikke blot er et snævert flertal. Det må vi bøje os for, og vi ville måtte acceptere til efteråret, hvis et sådant lovforslag blev genfremsat, at det hurtigt blev vedtaget af flertallet.

Men det var nu heller ikke det, det drejede sig om. Det, det drejede sig om for mig, var, at der i denne sag fremkom et væld af ændringsforslag og et væld af bilag på et meget, meget sent tidspunkt. Så kan finansministeren sige — og det vil han for resten have ret i — at det var efter opfordring af

medlemmer af udvalget og måske knap så meget på hans egen foranledning. Men det er alligevel en kendsgerning, at for folketingets medlemmer og først og fremmest for offentligheden var der ingen mulighed for at følge med i, hvad der skete. Det har nemlig sin rigtighed, som jeg sagde før, at de sidste ændringsforslag og bilag omdeltes fredag formiddag, men fredag over frokost gik betænkningen i trykken. Efter min mening bør der ikke arbejdes på den måde i folketinget. Offentligheden må have en chance for ikke alene at følge og kunne bedømme et lovforslag, men også de ændringsforslag, som under udvalgsarbejdets gang kommer til.

Så skal jeg blot sige til sidst, at jeg synes, det var morsomt — det er vist det rette udtryk — at høre finansministeren give udtryk for, at hvis han efter arveafgifts-klasse A modtog en arv på 100.000 kr., ville han være glad for, at han kun skulle af med nogle få tusinde kroner i arveafgift, og hvis han modtog 200.000 kr., var det såmænd heller ikke så galt. Nu må jeg først gøre opmærksom på, at finansministeren jo ikke har nogen mulighed for i alt fald at være livsarving i forhold til så mange arveladere. Men det var klasse A, ministeren talte om. Der er jo mange andre arvesituationer. Hvis vi går til klasse C, mener jeg, det er for skrap, når en arvelod på 50.000 kr. skal beskattes med 17.000 kr. Tager vi en på 200.000 kr., skal der betales 99.000 kr., og går vi op på 500.000 kr. — det er selvfølgelig et højt tal — skal der betales væsentligt over halvdelen, nemlig 303.000 kr.

Ja men stadig væk vil man som arving være glad for at modtage det, der bliver tilbage, det er da oplagt. Men som hr. Gudme ganske rigtigt fik understreget: dette her drejer sig først og fremmest om virkningen for opsparingen. Det vil sige, at det drejer sig om, hvordan arveladeren reagerer på de skærpede afgifter. Det er her, jeg har min ængstelse. Det er her, jeg ligesom hr. Gudme er bange for, at den psykologiske virkning af for det første de meget høje direkte personskatter og for det andet af de skærpede arveafgifter bliver, at folk siger: nu gider vi ikke spare, som vi ellers havde lyst til, for det betaler sig ikke, vi bliver straffet for hårdt. Det er den virkning, jeg er ængstelig for.